

Ποιον Εξυπηρετεί η Τρομοκρατία και η «Στρατηγική της Έντασης»;

Γράφει ο: Κλεάνθης Γρίβας

Η ιδεολογία χτίζει πύργους στον ουρανό. Οι αποδέκτες της διακατέχονται από την καταστροφική αυταπάτη ότι κάποτε θα κατοικήσουν σ' αυτούς. Οι τεχνικοί της εξουσίας τούς διαχειρίζονται για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους. Και η κοινωνία καταβάλλει το κόστος της συντήρησής τους.

Συνεπώς, επαναλαμβάνοντας για λογαριασμό μου τη δήλωση ότι «μιλώ εξ ονόματός μου και δίνω στον εαυτό μου το δικαίωμα της κριτικής και των προτάσεων» (Κορνήλιος Καστοριάδης), νομιμοποιούμαι να υποστηρίζω ότι «η κοινωνία είναι το προϊόν των αρετών μας και το κράτος των ελαττωμάτων μας» (Τόμας Πείν) να αποφαίνομαι υπέρ «της ελευθερίας της κοινωνίας και της ανελευθερίας του κράτους» (Καρλ Μαρξ) και να αποστρέφομαι κάθε μορφή βίας που οδηγεί στην ελευθερία του κράτους και στην ανελευθερία της κοινωνίας.

1. Η τρομοκρατία είναι η έσχατη έκφραση του παραληρηματικού ιδεολογικού λόγου. Είναι ιδεολογικός λόγος αναγμένος στον ανώτατο συντελεστή της εξουσίας. Είναι εξουσία στο νιοστό βαθμό. Εξουσία που δεν υπόκειται σε κανέναν κανόνα ή περιορισμό. Εξουσία απόλυτη.

2. Η τρομοκρατία είναι προνομιούχο μέσο και, συγχρόνως, πεδίο άσκησης πολιτικής, σε όλες τις ετερόνομες κοινωνίες όπου η «πολιτική» είναι αποκλειστική υπόθεση των επαγγελματιών πολιτικών. Κι αυτό καθίσταται ολοφάνερο «αν την κρίνουμε από τα αποτελέσματά της και αν δούμε ποιον ευνοούν». Εξ ου και η ανάγκη «να πούμε καθαρά ποιος ασκεί την τρομοκρατία και πώς την χρησιμοποιεί ως θέαμα» (G. Sanguinetti).

3. Η τρομοκρατία είναι το χειρότερο από όλα τα αδιέξοδα της κρατικής επιβολής. Επειδή, σε αντίθεση με τη θεσμοποιημένη εξουσία, η οποία στις δημοκρατικές κοινωνίες υπόκειται στους περιορισμούς των κανόνων και των νόμων (πράγμα που σημαίνει ότι υπάρχει πάντοτε η δυνατότητα οι νόμοι και οι κανόνες να λειτουργήσουν και εναντίον της εξουσίας), η εξουσία της τρομοκρατίας δεν υπόκειται στον περιορισμό κανενός κανόνα ή νόμου: Νόμος και κανόνας της είναι τα προϊόντα της παρανοϊκής εξουσιοφρένειας που πλήττει τους

εγκεφάλους και τα εκτελεστικά όργανα της τρομοκρατίας, και μέσω της το περίστροφο και η βόμβα.

4. Η τρομοκρατία ενεργοποιεί τα πιο πρωτόγονα αντανakλαστικά των ανθρώπων και τους κάνει να προτιμούν την ασφάλεια της δουλείας από τους κινδύνους της ελευθερίας. Χάρη στην εξουσιαστική κατασκευή της τρομοκρατίας, η κοινωνία βρίσκεται «νομίμως» εγκλωβισμένη στις επιλογές της εξουσίας και σπρώχνεται να «συναινεί» στην επιδίωξη της εξουσίας για μετασχηματισμό του κράτους δικαίου και πρόνοιας σε κράτος ασφάλειας και «θεραπείας», στο οποίο επιβάλλεται η πλήρης συμμόρφωση των πολιτών με τη σταδιακή καθιέρωση ενός ποινικού δικαίου που βασίζεται στην υποψία.

5. Η τρομοκρατία είναι συνυφασμένη με την ιστορική, πολιτική και ιδεολογική παράδοση όλων των ολοκληρωτικών κινήματων και χρησιμοποιήθηκε κατά κόρον από τον μολσεβικισμό, το φασισμό, το ναζισμό αλλά και τις φιλελεύθερες δημοκρατικές ολιγαρχίες. Αυτό αποδεικνύει ότι δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ «αριστερής» και «δεξιάς» τρομοκρατίας. Η τρομοκρατία είναι πάντοτε αντιδραστική.

6. Η τρομοκρατία είναι ένα από τα παραπροϊόντα της εξουσιαστικά χειραγωγούμενης νηπιακής σκέψης και πράξης ορισμένων επαγγελματιών «σωτήρων», οι οποίοι δρουν είτε υπό την επίδραση μιας ψευτοεπαναστατικής αυταπάτης είτε υπό το βάρος της απελπισίας μιας παραπαίουσας εξουσίας, με κοινό τους χαρακτηριστικό την καθυπόταξη των μέσων στο σκοπό, ο οποίος είναι, πάντοτε και αυταπόδεικτα, «άγιος».

7. Η τρομοκρατία ως μέσο άσκησης πολιτικής εφαρμόζεται είτε αμέσως, με τη δράση πρακτόρων των αυτονομημένων παράλληλων μυστικών υπηρεσιών, είτε εμμέσως, με την «τηλεκατεύθυνση» διαφόρων ατόμων ή ομάδων που έχουν δήθεν «αντικρατικό» προσανατολισμό.

8. Τα επιτελικά όργανα της τρομοκρατίας βρίσκονται σε ορισμένα αυτονομημένα τμήματα των μυστικών υπηρεσιών της κρατικής εξουσίας, που είναι επιφορτισμένες με το καθήκον της εμπέδωσης και συντήρησης της καθεστωτικής σταθερότητας με ενέργειες και μέσα που υπερβαίνουν τα όρια της νομιμότητας και διαφεύγουν παντός κοινωνικού και πολιτικού ελέγχου. «Η τρομοκρατία είναι το κράτος, δηλαδή ένα από τα πολλά ένοπλα παρακλάδια του» (G. Sanguinetti).

9. Τα εκτελεστικά όργανα της τρομοκρατίας ή είναι πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών ή είναι αφελείς «κοινωνικοί αναμορφωτές» που μπορεί να διακατέχονται από την αυταπάτη ότι εξυπηρετούν τα «ύψιστα συμφέροντα του λαού, της φυλής, του έθνους, του προλεταριάτου ή της επανάστασης», ενώ στην πραγματικότητα τηλεκατευθύνονται από ειδικά αυτονομημένα τμήματα των μυστικών υπηρεσιών και συνεργούν στην πλήρη καθυπόταξη της κοινωνίας στην κρατική εξουσία.

10. Η τρομοκρατία, ανεξάρτητα από το εάν ασκείται από ή «εναντίον» της κρατικής εξουσίας, οδηγεί πάντοτε στην αποτελμάτωση της κοινωνίας και της Ιστορίας και κατατείνει στην οικοδόμηση ενός εφιαλτικού σύμπαντος που κυριαρχείται από ένα ποινικό «δίκαιο» βασισμένο στην υποψία.

11. Πρώτο καθήκον κάθε εξουσίας που βρίσκεται σε κρίση είναι η κατασκευή μιας απειλής, από την οποία η κρατική εξουσία αναλαμβάνει εργολαβικά να «προστατεύσει» την κοινωνία, ψαλιδίζοντας τις ελευθερίες της. Γιατί δεν υπάρχουν «παροχές υπηρεσιών» χωρίς κόστος.

12. Η απειλή της τρομοκρατίας είναι άκρως αποτελεσματική, με διασφαλισμένη την ικανότητα να πλήττει οποιονδήποτε, οτιδήποτε, οπουδήποτε. Η τρομοκρατία είναι ο ιδανικός βραχίονας της εξουσίας, μέσω του οποίου νομιμοποιείται η τρομοκρατία του κράτους πάνω στην κοινωνία. Γι' αυτό, ακόμη και εάν δεν υπήρχε η τρομοκρατία, η εξουσία θα ήταν υποχρεωμένη να την εφεύρει.

13. Με διαπιστωμένα τα σημάδια της επερχόμενης κρίσης, οι επαγγελματίες διαχειριστές της κρατικής εξουσίας ανακάλυψαν και στα καθ' ημάς τη δήθεν «αντικρατική» τρομοκρατία, προκειμένου να της αντιτάξουν την κρατική «αντιτρομοκρατική» τρομοκρατία.

14. Η αυταρχική «δημοκρατία», ως μόνη απάντηση των διαχειριστών της κρατικής εξουσίας στην κρίση του κράτους δικαίου και πρόνοιας, και η τρομοκρατία, ως προνομιούχο μέσο για να εξασφαλιστεί η αναγκαία «σύγκλιση των κομμάτων», με τρόπο ώστε να επιτευχθεί η εξάλειψη κάθε «ριζικής αντιπολίτευσης», σηματοδοτούν το δρόμο που επέλεξε ο φιλελεύθερος ολιγαρχικός καπιταλισμός για να βγει από την πολυδιάστατη οικονομική, πολιτική, ιδεολογική, πολιτιστική και οικολογική κρίση του.

15. Οι δολοφονίες ορισμένων περιστασιακών θυμάτων από διάφορες βαθμίδες του διαχειριστικού προσωπικού της εξουσίας, διαλεγμένα με άγνωστα κριτήρια από ορισμένα, επίσης άγνωστα, αυτονομημένα τμήματα του αδιαφανούς δικτύου των παράλληλων μυστικών υπηρεσιών, προετοίμασαν μεθοδικά το έδαφος για τη νομοθετική αναγωγή ολόκληρης της κοινωνίας σε όμηρο στα χέρια της εξουσίας.

16. Η κρατική εξουσία έχει το μονοπώλιο της νόμιμης βίας. Όταν όμως η νόμιμη βία αποδεικνύεται ανεπαρκής, τότε προσφεύγει στην τρομοκρατία, την οποία όλοι ψάχνουμε ματαιώς. Γιατί άπαξ και «εφευρέθηκε» η κρατική εξουσία, μόνο διανοητικά υπολειπόμενοι μπορούν να επιμένουν να ανακαλύψουν ξανά την... Αμερική.

17. Η τρομοκρατία είναι ο λόγος ύπαρξης και το πεδίο δράσης διαφόρων αυτονομημένων τμημάτων των μυστικών υπηρεσιών της κρατικής εξουσίας, τα οποία συνθέτουν ένα παράλληλο δίκτυο για την εξυπηρέτηση των εξουσιαστικών σκοπιμοτήτων και αναγκών που απαιτούν υπέρβαση του υφιστάμενου πλαισίου νομιμότητας.

18. Η κρατική και η «αντικρατική» τρομοκρατία αποτελούν τις δύο όψεις του πλέον προνομιούχου μέσου άσκησης πολιτικής σε περιόδους κρίσης.

19. Η αλληλεπίδραση μεταξύ κρατικής και «αντικρατικής» τρομοκρατίας βασίζεται στην ακραία ιδεολογικοποίηση της υφιστάμενης πραγματικότητας, μέσω της οποίας καθίσταται δυνατή η «ακύρωση» της πραγματικότητας και η υποκατάστασή της από τις ιδεολογικές απεικονίσεις της.

20. Οι διαχειριστές της εξουσίας μεριμνούν για τη διαρκή ενίσχυση των αρμοδιοτήτων των διωκτικών αρχών. Οι μηχανισμοί καταστολής ενδυναμώνονται και αναπτύσσονται ως κακοήθης νεοπλασία. Τα ατομικά δικαιώματα και οι πολιτικές ελευθερίες συρρικνώνονται. Παρ' όλα αυτά, η τρομοκρατία αποδεικνύεται «άλυτο αίνιγμα» για τις διωκτικές αρχές, γιατί, απλούστατα, όταν ο διώκτης και ο διωκόμενος ταυτίζονται, η σύλληψη του διωκόμενου είναι αδύνατη.

21. Η δηλωμένη «αδυναμία» της κρατικής εξουσίας να προσεγγίζει τα καθοδηγητικά και (πολλές φορές) τα εκτελεστικά, όργανα της τρομοκρατίας είναι ευθέως ανάλογη με τη δυνατότητά της να «αποικιοποιεί» τρομοκρατικά ολόκληρη την κοινωνία.

22. Η απόδειξη της επάρκειας του νομοθεσίας και της αστυνομίας για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας είναι ασύμφορη από εξουσιαστική άποψη, γιατί αφήνει έκθετη την απαίτηση για ειδικούς «αντιτρομοκρατικούς» νόμους και υπηρεσίες. Γι' αυτό και είναι ανάγκη να «αποδεικνύεται» συνεχώς η ανεπάρκεια και η αναποτελεσματικότητα και της νομοθεσίας και της αστυνομίας.

23. Οι διωκτικές αρχές είναι ευκολότερο και βολικότερο να συλλαμβάνουν τους «συνήθεις υπόπτους» και να τους εμφανίζουν ως τρομοκράτες, παρά να τα βάζουν με τους αληθινούς τρομοκράτες, τους ικανούς επαγγελματίες εκτελεστές, που είναι η σαρξ εκ της σαρκός της εξουσίας τους.

24. Οι διωκτικές αρχές υποφέρουν από εναλλασσόμενες κρίσεις μανίας και κατάθλιψης. Μετά τη διάχυτη ευφορία από τη σύλληψη κάποιων «συνήθων υπόπτων», ακολουθεί πάντοτε η κατάθλιψη του «τίποτα» των πραγματικών τρομοκρατών.

25. Η κρατική διαχείριση του τρόμου και της αυταπάτης είναι το λυμένο αίνιγμα της διαλεκτικής της εξουσίας και της τρομοκρατίας. «Το κράτος είναι ο αυτουργός και ο αποκλειστικός ωφελημένος από τη σύγχρονη τεχνητή τρομοκρατία... Την τρομοκρατία τη διευθύνει η εξουσία, κι όποιος θέλει την εξουσία, πρέπει να αποδείξει πως ξέρει να διευθύνει την τρομοκρατία» (G. Sanguineti).

Δημοσιευμένο στις 15-11-2015 στο περιοδικό Ζενίθ, <https://zenithmag.wordpress.com/>